NORDBERGS
PAPPERSHANDEL
MALMÖ
RIKST. 1433
№
Wid ny beställning behöfver blott numret uppgifvas

LKJS acc. nr Hs 10

FABRIKSMÄRKE

Tjonderuden.

1:V.

I skinnande brudkläd
så vit som ny snö
står djurtämjarens dotter
en blomstrande mö
Han tvingas att räcka en främling sin hand
I morgon går färden till främmande land

2:V.

De brudgästar samlas
men tid är ej ännu
för Selma att träffa
sin tillkommande vän
Men förgäves hon gångar till tjonets bur
Sitt enda farväl af sitt älskade djur

3:V.

Hon sätter sig neder
där som han var van
Hon lindar sin arm

i dess böljande famn
Tu skogarnes konung sin vildhet
har glömt
Men Selma hon suckar och viskar
så ömt

T: b:

Jag minnes de barndomens
dagar ännu
Då äro jag var liten
och liten var du
De flytt och mera vid beksysterns
fot
Du får hennes smekningar taga
emot

5: v.

Vi måste nu skiljas
min brudkrakt du ser
Haf tack för din vänskap
vi påkas ej mer
Jag tvingas att säcka en främling
min hand
I morgan går färden till
främmande land

Du blickar så grymt
du mig säckert förstår
Var lugn kära du
fast jag fäller en tår
Var lugn hör min brudgumm mig
hallar igen
försvål nu för alltid min älskade
ven

T: b.

En kyss nu till afsked
hon lejonet ger
Men lejonet vid galret
nu brudgummen ser
Med ens är dess saktmod och mildhet
förbi
Det reser sig häftigt i vilt raseri

8: v.

Den väldiga svansen
nu viftande far
Och Selma står dödsblek
nun fattning hon har
Att ropa och skrika var fåfängt bestut
för dörren står djuret hon kommer ej at

9:e v.

Nu hit med en bössa
så fränlingen skrek
Ett skott skall väl ända
den blodiga lek
En dödstystnad härskas barmhartigt
Gud
I stycken slet lejonet fränlingens
brud

10:e v.

Och sedan han druckit
sin älskades blod
Han lägger sig neder
med nedslaget mod
Vid bleknande liket och ventar
på bröst
Då sendes den kulan som
krossar dess bröst

Malmö den 29 Mars 1910

Hjalmar Lassson
Hjälmara

Skånsk Bärlekswisa

1:e v.

Ja Karna ho me min, för se, jag tytjes om na
Ho' är så snell mod mé' men arrjer emod
somma
Ho' har en mong så stor o rö' som körsebär
Å när ja' kösser na, så säjr de (smaek) så här

2:e v.

Å yen har hon to, så gryveligen sina
de kumma gla så stort, å som to talglius
skina
Uppå sin hvide hals en jädaus klums hon bär
Å sam ett hjärta gjort, af sölfver vist det är

3:e v.

På kisteboun hon har to dyner o en puda
å så en blommedug å så en liden gryda

Å en psalmebog den ja har skrefvet på
den dan hon skulle fram på kyrkogulvet stå

4:e v.

Å ja en klocka har me doblela boefter
Den byder ja ej bort me den ja går o sprätter
en fyradaler vist i arnögelu där är
Å ingen dräng i byn en sådan prydnad bär

5:v.

Så om nu Karna blott vill hålla sig beskedlig
så tar ja lysning ut, å det blir till
Skiftaeli
Så sen vi leeva skall i nögterhet å lyst
i alla bära dar te lifvets sista gust

Tomelillavisan

1:v.

Längst för hälsike här, uti Skaluöhus län
i ett socken som hetter Tomelilla
Blef jag fostrader opp ja min lif o min kropp
Två de där ja ble bekanter me Kärrilla
Ifrunn i denna dag jag så tydligen minges
hur som jag kände mig så ovanlig ti sinnes
När som jag första gången fick bliа på hugen
Sjung hopp — — — — —

2:v.

O, ja sa na så här: jesses va ja e här
du e den grannaste gräbban i Skåne
O, så köste ja na' o' hon mejo sa så här
de e godt, tack ska' du ha här för lone
För vi va riktigt glada vi två i en andra
och vid varandras sida så glada vi vandra

När hon lofte mej att inte bry sig
om andra Sjung hopp — — — —

3:v

Men sicken sablanes tös tänk på själen tös
hon blé här uti kyrkokverdens Pelle
O' därför reste jag hit, för att sökа med flit
att få tag i en annan i ställe
Därför nu grana töser begagna ert tiden
för nipka tro att Jeppa Jeppsson ä inte så viden
Ja dessam får mej får jo köpet en liten
Sjung hopp — — — —

Kärlekssvia

1:v.

När aftonsolen sina strålar sänkte
och fågelskaran redan lystnadt sjöng
När dagg utöfver blad och blommor tänkte
det var en stilla en ljuflig sommarkväll

2:v.

Intunder björken grön där ner vid stranden
två vänner sutto lutad mot varann
Och hennes kinder smekte han med handen
det var förvisst en ung och glad tjänan

3:v.

I morgan sade han skall jag ifrån dig fara
och henne ömt han till sitt hjärta slöt
Vill du mig lofva alltid trogen vara
han var så lycklig och af hjärtat nöjd

4:v.

Ja jag vill evigt evigt bli dig trogen
vhad dig tillhör mitt hjärta och min hand
Jag svurit har för dig min tro i skogen
jag tar farväl af dig vid hafvets strand

5:v.

Ett kyss på din mun och en uppå din panne
ett ömt farväl min huldа trogna brud
Kaptenen kallar jag får icke stanna
farväl min vän vi träffas snart igen

6:v.

De hissa ankar de ställa alla segel
och skeppet svajar sakta ifrån land
Det styr sin färd utöfver hafvets spegel
men ensam ensam står jag neröd strand

7:v.

Där sorgen brinner i mitt unga hjära
då går jag ner till nordanhafvets strand
Där jag i tårar tyngda får min smärta
där böljan sackta viskar invid land

Ola Smed

1:v.

Jag sjunga vill en visa
om gamle Ola smed
Och vill i höra po na
så la de gå för de
Po allt va som han gjore
ja riktig rea jäd
Fast ente de va mied
så va de ändå näd

2:v

Hans moer hide Katta
och farn olaves me
Nu e han då o borta
och de e han noek me
Sof Oles förste barndam
jag ente gjär affär
För noeh kand kunti varden
som andra ongefär

3:v.

Når so han giek i skolan
de ente ville gå
För lexorna i hovedet
han ente kunde jå

Men Ola tåste enke modet
nej Ola han va tryggj
Ta han enke fiek i skallen
de fiek han po sin nyggj

4:e v.

O. så på best for prästen
de Ola besvärligt me
I tolfte år försökte han
osse po me de
Men hont de va
så giek de for Ola hiavål i baf
För prästen han behöfde
po vognen nytt bestaf

5:e v.

Men när de blef tid
att Ola han skulle jutta sej
Så bria han så ärligt
men fiek åf Metta nej
Men se sian sådant hender
så ble hon hans ändå
O fiek en glött om året
och understundom två

Gjalmar Persson

En enviser jänta

1:e v.

Jag vet en jänta i Grönadal,
Hon är så envis och trägen.
Hon tår mitt sinne liksom ett mal
och står mig ständigt i vägen.
Hon hänger vid mig som plåstret vid svål
ty hon vill prompt bliva min gemål.

2:e v.

Hon skin till hälften och hälften ben.
försök ett spröke att forma!
Gif hyn af kärnmjölk ett återsken
och mejsla betar enorma!
Gör foten breder och läggen smal
så har nia Hanna i Grönadal

3:e v.

Ett pinsamt påhäng för mig hon blef
den gamla envisa Hannan
Hvaraman dag skickar hon mig bref
och helsar på mig hvaraman
Om kärlek skadrar hon tidt och tätt
men älska henne är icke lätt

4:e v.

Visst bör i kärlek man ej bli sval

Ty älska nästan vi böra
Ihem älska Hanna i Grönadal
kan icke sjuttsingen göra
Det var ett aber i lifvets kvig
då hon förälskade sig i mig
5:v.

Om jag i kyrkan sökt ro och frid
i fromt och stilla förbidan
Så sitter jäntan mig strax bredvid
midt för på prunkinnersidan
Hvad prästen säger det hör hon ej
hon bara blinger och glor på mej
6:v.

Jag aldrig sett i min lefnadsdar
en landsbygdsjänta så enwis
Han borde spöas och gissa hvar
med smala småkvistar enwis
Jag har försökt att bli henne kvitt
men jag tror visst hon är gjord af hitt
7:v.

Ja om jag fare till jordegalen
med någon luftbdaug på mig
Hon knöte säkert in gas i kjolen
för att försöka att nå mig

Och om jag hengde mig stackars tok
sitt rep hon knöte på samma krok

Den vansinnige mördaren
Olof Gustafsson
eller
Dramat i Skadesjö
mel. den förälskade skomak.

I. enstiga Småland bland skogar och kjus
där trotsiga furor sig höja
Ett dramatiskt spelats, som gammal och ung
nog länge i minnet får hafva
2:v.

I Gunnarsmo egde Gustafsson en gård
hvem det sades allmänt i trakten
Att jordbruket lemnades utan all vård
att blott fann nöje i jagten
3:v.

Och det sades också att kaustig han var
att han sig om ingenting bryddе
Att vårdslös han var då vapen han bar
och därför envar honom skyddе
4:v.

Då ungdom och öfvermod fyldе hans själ

Han hörde en tanklös uppgifva
För den som vill våga sitt eviga väl
är lätt att en friskytte bliva

5:v.

"Om Kristi lekamen du skjuta på tåg"
till honom den tanklöse sade
Så bommar du aldrig på svåraste mål
om än du en skrotbössa hade

6:v.

Och detta nu grodde i mig Elofs håg
det rådet det ville han följa
Och snart invid altarerlingen han låg
tog brödet det han lyckades dölja

7:v.

Oblaten den snart uppå stugväggen satt
och skottet helt snart hördes larma
Men skytten föll neder så underligt matt
och ropade Jesu förbarma

8:v.

I hålet, som kulan i oblaten svedt
han tyckte se frälsaresåren
Och blodet som därur han dryppande sett
det gjorde då honom till dåren

Men grubbla han ständigt på gerning han gjort
Han lärde att räddningen finna
Han midrade ständigt är brottet så stort
att förlåtelse ej står att vinna

10:v.

Han läste och grublade nätter och dar
hvad han egde, det fick helt förfalla
Var vildsint och åt som en galning sig bar
och snart nog han skyddes af alla

11:v.

Så skrök han omkring i skogarnes natt
man lät honom sig själf dock råda
Ty var och en tyckte och anade att
endast i hans närhet var våda

12:v.

Så kunde det aldrig dock ej få fortgå
och värre än annat blef slutet
Och offret det blef icke ett utan två
som dären i Skadesjö skjutit

13:v.

Uppå Rydstedts gård rådde frid rådde ro
när en afton sig skuggorna sänkte
Och lyckan var gäst i hans fredliga bo
och ingen på olycka tänkte

Då hördes att någon i mörkret där var
som ute på gården sig rörde
Och honen gick ut för att söka få svar
på frågan hvem det var som störde

15: v.

Men svaret det blef då en knall och ett skott
som oförberedt ynglingen fälde
De andra de rädes på dela hans lott
de ana att lifvet det gälde

16: v.

När sen de ansider sig vågade ut
att söka den kåre, de funno
Det blodiga liket, ty lifvet var slut
de ej ens en rossling förmuno

17: v.

Hven gärningen öfvat för dem dock var klart
och folk från kringliggande trakten
Den skyldiges boning har omringat snart
han skrände dock ej öfvermakten

18: v.

Han snart sig försvarsat och hotade så
en kula i eh och var jaga
Och hundrade sätt man nu pröfvade på
för att den barbaringe taga

Men offret det andra nu mördaren fann
en flydstedt nu blef det här åter
Den pröfvade gvinnan nu ofvan sin man
tillika med honen begråter

20: v.

Nu räddhåga grep både länsman och vakt
och slapt var den vaktkedjan knuten
Och dären går fritt sen han hotande sagt
den som för mig han blifver skjuten

21: v.

Så drog han till skogs där han trifdes ju best
hela trakten var vettskrämd för dären
Ty alla de fruktade honom till gäst
som följdes af döden i spåren

22: v.

Vid kristvalla brunn blef han fången till slut
af en modiger man blef han tagen
Så brasig förskräcklig och hemsk såg han ut
var af hungers och törst svårt medtagen

23: v.

Af polisen han fördes till Kalmar in
och där nu han finnes förvarad
Och Skedevåfolket fått lugn uti sinn
ty där är han nog väl bevarad

24:a.

Och dannen vål lyder att han spärras in
på dårhuset för lifvet hela
Men aldrig han blir vål rediz i sinn
för att ångra det som han feta

25:e v.

Tog så pens moralen af visan du hört
lek ej med de heliga Ingen
Ty det har så mången lif helt förstört
och blifvit till nytta för ingen

Esköfsvisan.

1:e v.

En sådag härförleden kan jag te Esköfs sta
för sjung hopp hopp hopp för sjung
hej hej hej hej hej
En silverskåt i kommun de tyckte ja
va bra för sjung hopp hopp hopp
för sjung hej hej hej hej hej

2:e v.

Så best ja sto o blia då peb de te berätt
å ente kan ja tia hur pen ble me mej sätt

3:e v.

Jag mestan tabte mongen for va ja pen

fick pe en husara kam löbande förbi
mej strajs brevc

4:e v.

O, köket sto ve enne, de såg å en
skorstajn. I stället för en köksa sto
där en svarter ajn

5:e v.

Så herskabsfolk de va de kunde ja
förstå som bodde uti doekna hus
som sjelfva kunna gå

6:e v.

Så alla deras dräugar va klädda i
libri å kaxia de va di så de va
skam å si

7:e v.

Så ajn had am huan ett höjrött
hossebaun men han liksom di
andre va putsader o graun

8:e v.

Men de ble etter verre hur ska ja
de förstå i stället för en husara
så va dar nu blejd två

9:e v.

Jag börja å fundera hurdant att de gekte

Då peb de te sam sattan och
strajs så va där Tre
10: v.
Jag trodde att hin håle va kammen
ud o gå för best ja sta o gramade
so kam där ajn andå
11: v
Nu va där blajna gador å folk giek
uyp å naje studenter å komisarer
å kaugli militär
12: v.
De mästa hade knyde och saulige
hade två å många hade knyde men
gruveliga pund
13: v.
Ja hörde me att drenjarne de va
bist nöed mer kantärer å skingjärer
de mesta skelldes för
14: v.
A. Tysche å Franssoser de snacka
me hin an men spotta mej i synen
an ja första ett grand
15: v.
Nu börja de å singa te mad kan jag vel tro

För grydan stokte opper så de
stenkte där ja sta
16: v.
Ja kunde ju min tamma där
silverpläten få å undra var ja
billigast en smärmad kunde få
17: v.
Där lå ajt hus näs vägen jag genast
styrde dit en smärmad fick ja
åsse men kans en liden bid
18: v.
Bagätte ett glas drieka all va de va
for nåd jag frägte va de skulle ha
de svarte hidej en plät
19: v.
Men jesses kan ni tenka näs ja kom
ud å se då hade hin Tad allihop
de hörde kan vist te
20: v.
Jag kunde Ta ju rydjen o vende därifrå
för sjung hopp hopp hopp hopp för sjung
hej hej hej hej hej hej för de va inte roligt
de kunne ja förstå. för sjung hopp hopp
hopp för sjung hej hej hej hej hej

Värmländsk bondvisa

1:v.

Å ja ger fan i herrgårds Ola
jag får vel klocke så väl som han
Å inte boekar ja mej te jola
fast ja e fattig o han e gramm

2:v.

Han har rocke uttå fine kläde
å grofve vamle har bara ja
Han äter foget ja äter skrabe
men ja vill inte va han ändå

3:v.

Å när vi kram te majstångsdansen
så få vi se hvem som likast är
Jag spänner högst te den tredje krausen
han får ente läggen upp öfver knä

4:v.

Nog minns ja oc hor han bliga på mej
i Faustats kärka en gång i fjor
Ja ble så skrofsla att ju förhatmej
Va prestkn så hörde ja aldri ett ot

5:v.

Nog minns jag oc va hon sa te mej
när kräket Olof- lå full i stallu

Om du tror att den där blir ve mej
då ä du alt lite trist i skalu

6:v.

Då kam pastran å ham sa så härra
min kära Nils ä du inte å går
Då kräket Ola kan jag ej bära
du blir min statdräng te nästa år

7:v.

Hej dunstkri dom då va mjölk i kolla
sjelf nu en fatti te eut no ha
Te åre gifter jag mej me Balla
å köper klocke i Philipsta

Oskuldsblomman.

1:v.

Här är min ungdomstid förfluten
här har jag drömt min oskulds dröm
Ser lik en ros bland tistel bruten
din bild stod fram så skön så öm
Här hörs i luften dina sånger
och liljan växt i kapp med dig
Och sjön han speglar tusen gånger
de drag som så förtjus-a mig

2:v.

Man säger att man vill oss skilja
men skvallret skall väl taga slut
Doch var ej rädd min veka lilja
jag skall dig älska livet ut
Tro ej att jag förskött ditt hjärta
som du för mig en gång påstod
Här finns ej glädje utan smärta
Här finns ej kärlek utan mod

3:v.

Låt alla solar bliva kalla
min glädje är ej runt förbi
Låt stjärnorna från fästet falla
så vill jag doch dig trogen bli
Gå se kring södern se kring norden
det skönaste det bästa tag
Men aldrig finner du på jorden
en vän som älskar dig som jag

Malmö den 29 mars 1910

Hjalmar Carlsson

Hjälmare

Barndomsminnen

1:v.

Själla barndomstid jag ren begråter
den har flytt, den kommer aldrig åter
Själla tid då jag så lycklig var
i min barndoms ljuvligt glada dar

2:v.

Ofta jag som barn så många gånger
lyssnat har så glad till foglars sånger
Det var oskuldens och glädjens tid
du min älskling glöm mi icke mig

3:v.

Jag har nämt ditt namn ja tusen gånger
nämt det har jag uti mina sånger
Jag glömma kan men aldrig dig
du må heller aldrig glömma mig

4:v.

När jag vaknar upp ur drömmen åter
ser jag dig och skiljd från mig, jag gråter
Ja du är mitt allt på jorden äun
mer än far och mor och bror och vän

Malmö den 30 mars 1910

Hejalmar Carlsson

Frieriet å hölasset

1: v.

I vermeland en jager tärna bodde
å många friare kring henne gnodde
För ho va vacker sam en ros an våren
sam sola uti Karlsta jämt ho sken

2: v.

Så kam en herreman a ville ha na
å fjogetals me vackra ord kan sa na
Sken värst krumbukta kan för hennes fader
för gibben va må veta hiskligt rik

3: v.

Sken flickan förde nypa prate'
ho tenkte de å mog en riktig sate
Å allri skall ja nånsin släppa kamma
i klorna på en sådan lisig råf

4: v.

Sken hennes fader tenkte ej desamma
kan sbor o skrek: må håken dig anamma
Som inte tar en tocken kär di tocka
när tänker du en gång te blifva gift

5: v.

Sken flickan sa: jag bryr mig inte am en
am äm kan vare ifrån himla kammen
För hela hjärta mitt ja ga te Lasse
en gång i höstas när vi kärde hö

6: v.

Sken då ble hennas fader arm i sinne
så ingen mentska tordes vara sinne
Kan skrek din slyna genast mig berätta
kur håken alltihopa de geek te

7: v.

Jaha ja tatt i jenten i hölasse
å då sa Lasse an ja stjalper lasse
Å Lasse samlar öper dej sa Lasse
kur skulle de sa hässe gå me dej

8: v.

Kan knapt fått ole utur munna
förrän i dike lasse stalpo på stumna
Å ja mitt arma kräk kam under laste
å hålde på att rent förstörder bli

9: v.

Sken Lasse kan var starker sam en Oxe
å länge låg kan inte där o koxte
Förrn kan slog ryggen uti krök och stötte
ur dike Lasse i ett enda tag

10: v.

Å ja ble glaer att ja kam po fötter

Sken kände mig så bruten o så bröten
å sen den dagen kan jag allri glömma
Min Lisse ly han kysser förtältsmitt lif

11:e v.

Så därmed ble de punkt och därmed prick a
för dräugen han feck gefta sej mej din flicka
Att ho ble glader kan fell ingen nyhra
närsom ho fick den kär ho ville ha

12:e v

Så lyckligare under himlapellen
finns ej ett par å långt i sena kvällen
Så talar di så gerna om den gången
närsom di begge under kåpe låg

Alpvisa

1:e v.

Vid foten af alpen i dalsjupets gröuska
jag finner så sjön både himmel o jord
Ther ungdom och helsa har intet att önska
jag sjunger min visa och vallar min jord
När vintern strör rosor bland fjällen
de timma i purpur guld
Då samlas vi alla i kvällen i hyddan
så lycklig och huld

Var morgan jag pröster en alpros i haten
och börgar min vandring med stafven i hand
Kring grönskande ängar och blånande vatten
jag vallar min gärd intill middagess sand
Sken hör jag lavinernas åska
och kommer ett snöberg från skyn
Då samlas vi alla i bråska i hyddan
därbarta i byn

3:e v.

Hör vattenfallet brusar det bruset mig löper
men kommer min ovän då vaknar jag strax
Sken kommer en bergsflod den hoppar jag öfver
men kommer min älskling visst kyster jag han
Sken säg mig var kan han väl vara
så länge jag sett honom ej O. klippe O klippa
mig svara mån han är mig trolös
ack nej

4:e v.

Han talar så mycket om oro o kvalen jag känner
den ej vill blott sjunga och le men komma de
också hit ned uti dalen jag klättrar på
berget och det kan ej de men hörs ett vallhorn
därborta min älskling mig kallar dit hän med
sång vill jag vägen förkorta sprung på ack sprung på mina lam

En glad Bevärings visa

1:v

En pojke blir ej karl förrän han ex'era fått
och varit dekorerad på grund me gult och blått
Fillilluttanlej Fillilej — — — — —

2:v.

Och när man ska ex'era på skall man tugga snus
tre gånger minst om dagen ta sej ett gubbarus
Fillilluttanlej Fillilej — — — —

3:v.

Och flickor ska man kyssa me samma man dom ser
och om de protestera så kysser man dem mer
Fillilluttanlej Fillilej — — — —

4:v.

Och sträcka på sej ska man o pöja cigarett
och alltid vara pudsad o stilig som en sprätt
Fillilluttanlej Fillilej — — — —

5:v.

Löjtnanten o Kaptenen Skojaren likaså
de har man inte lag me de kan ni nog förstå
Fillilluttanlej Fillilej

6:v.

Och når det så är slut man en kyss af flickan får
som kärleksfullt och längtande på passagen går

Hurra för fiaskobanken

1:v

glad melodi

Lepe vår fiaskobank
Kovan går Kovan går
Den var nog en snurl skavank
Kovan går Kovan går
När man skulle banken starta
det åt helvete sig arta
Kovan kom och kovan gick
i affären Köpenick

2:v.

I Vallhalla en lokal
Kovan går Kovan går
Styrde man som ej var skral
Kovan går Kovan går
Men inredningen den fattas
och interesset allmer mattas
Kovan kom Kovan gick
i affären Köpenick

3:v.

Pengarna man inbetalt
Kovan går Kovan går
Återfår man mycket skralt
Kovan går Kovan går

Till annonser nittiotusen
ginga jo det var ju susen
Kovan kom och Kovan gick
i affären Köpenick
4:e v.

Alla de man fick på napp
Kovan gås Kovan gås
Svära nu var dag i kapp
Kovan går Kovan gås
Ty långsjalarne de stora
få de nog så snällt förlora
Kovan kom och Kovan gick
i affären Köpenick
5:e v.

Den som satt affärn i sjön
Kovan gås Kovan gås
Fått betalt för den idén
Kovan gås Kovan gås
Ty uti sin egen sticka
fluringarna nog de sticka
Kovan kom och Kovan gick
i affären Köpenick
6:e v.

Ni va riktigt kvicka ni
Kovan gås Kovan gås
Och ändå blott ni tenga i
Kovan går Kovan gås
Bli ni om ej någon störer
allihopa Direktörer
Kovan kom och Kovan gick
i affären Köpenick

Pausarbåtsvisan

Säg minnes du den allra första gång
Säg minnes du den allra första gång
:/ På pausarbåten vid dragspelsslåten
då du mig muntrade med lek och sång :/:
2:e v.

Och Ossian jag ej förglömma kan
Och Ossian jag ej förglömma kan
:/: Då du mej köste den trettiförste
Ombord på pausarbåten Ossian :/:
3:e v.

Sen reste du ifrån din lilla vän
Sen reste du ifrån din lilla vän
:/: Men först med smärta trycht till hjärta
Jag dej bevis gav uppå kärleken :/:

Sen dröjde det i trenne långa år
Sen dröjde det i trenne långa år
:/: Ack du kom åter men jag ej gråter
Ty i din famn jag vila får :/:

5:6.

Om fyra veckor ska vårt bröllop stå
Om fyra veckor ska vårt bröllop stå
:/: Med varma kyssar du då mig vyssar
I famn på armen din är det ej så :/:

Min Hulda

1:6.

När solen i vester sig sänker
bak Hammarby skogar och fjell
Och tusen små skärnor där blänker
på himmelens mörkblåa yell
Då styr jag min julle då är jag så nöjd
då klappar mitt hjärta af glädje och fröjd
För Hulda min Hulda
för Hulda min Hulda
För Hulda min Hulda sej ja-a-a-a

2:6.

Jag har inga sorger i verlden
jag älskar och älskas igen

Vid hemmet den torftiga härden
står Hulda min älskade vän
Och när som hon kommer då är jag så nöjd
då klappar mitt hjerta af glädje och fröjd
För Hulda min Hulda. ete

3:6.

Men om hon mig skulle bedraga
då i världen jag ensam får gå
Hvar dag skall jag sucka och klaga
ingen tröst jag af någon kan få
O, Hulda jag reser då långt bort från dig
på jorden jag lovar du träffar ej mig
För Hulda min Hulda ete

4:6.

Men om du vill bliva min maka
jag lovar dig kärlek och tro
För dig vill jag allting försaka
vi bygga vårt tarfliga bo
Där glädje skall trivas från morgon till kväll
och ovänd och split skall fly bort från vårt fjäll
För Hulda min Hulda. ete

5:6.

Två ögon de lyste som solen
emot mig så kärt innerlig

Och Hulda hon rynka på kjolen
men sa bry dej icke om slikt
Nej Pellemink Pelle jag älskar blott dej
ingen annan i världen ack nej ja ach nej
Ej Ola och Petter
ej Jöns och hans getter
Nej Pelle du är min jag är din

6:v.

Förrn året har hunnit till ända
i brudstol de gunga de två
Hur ämn de i världen sig vända
tyckts hyckan framför den gärnt stå
Små Huldor och Pellar i mängd de nu ha
och Hulda hon sjunger vid vaggan så bra
Ej Ola och Petter
ej Jöns och hans getter
Nej Pelle min Pelle du är min jag är din

Malmö den 30 mars 1910

Hjalmar Persson

Mjölnare

Fröken Agnes

1:v.

Fröken Agnes uti dystra drömmar gå
uti natten hennes hjärtad ingen ro hon får
Fastän rummet fint och hon i siden klädd
hennes sömn den flyr uppå sprätt prydd bädd

2:v.

Uti nobla kretsar uppå bal och fest
Stackars Agnes måste bara med som gäst
Hon spelar dansar dock att ingen ser
hur hjärtat lider när som munnen ler

3:v.

Hon snickade en tår på kinden sann
varför blef jag icke fattig född som han
Vara glad och fattig vilken härlig lott
mot att rik och fridlös bo på jylte slott

4:v.

Torparsonen Gustaf hon ej glömma kan
sex år har flytt sedan han försvann
Ej ett till afsked ej en enda rad
Kanske han vilar i den kalla grav

5:v.

Eller har han stupat i en strid så het
mot nöd och armod o vem vet vem vet

Eller har han glömt lilla flickan som
till hemligt möte med honom ofta kom
6:e v.
Så han satt i kvällens tysta stund
när som hennes fader kom på hennes rum
Ack kära Ragnes nu din fader död
uti nätta becka dig i brudsäck klädd
7:e v.
Greve Reinhold var här en dag på strand
Han anhöll benligt om din vänа hand
Han är rik och mycket bildad och förnäm
och han blir för dig ju en värdig vän
8:e v.
Han simmiar först men fattas sedan mod
förvisso är det för mig en fader god
Men förlåt att jag mig nu ej gifta vill
och aldrig greve Reinhold höra till
9:e v.
Greve Reinhold i mitt hjärta vinna kan
för penningar säljer ej jag min hand
Ty genom guldet ej lyckan vanns
och smärtan gömmes under klädd o glans
10:e v.
Bortskämda barn rapar fadern vred

Skall du ej som andra följa tidens sed
Det är ej för snart din frökentid har slut
och det är din plikt att lyda förutan prut
11:e v.
Det är min plikt att lyda kärlekens röst
en annan vän jag haver i mitt bröst
Befall mig gärna jag glad i döden går
för den jag älskat som min barndoms vår
12:e v.
Så han satt i kvällens tysta ensamhet
den stund han stred han ensast sjelf det vet
Men innan fågeln bådat morgonstund
han klädd och färdig stod på faderns rum
13:e v.
Han stammade min fader ack förlåt
att jag ej binda kan min själ förlåt
Förlåt den sorg som jag nu vållar er
förlåt förlåt vi skall ej träffas mer
14:e v.
Jag reser nu långt bort till fjärran land
där ett vemligt öde mig har hand
Jag reser nu dit vännen rest förut
kanhända där min frökentid har slut

15:e.

Farväl mitt hem min kära stolta borg
vars murar endast gömma kval och sorg
Farväl i salar o du gamla lind
jag helsning sender er med himlens vind

16:e.

Fröken Agnes kastar sig i vattnet frisk o stund
uppå gustaf tänker hon i sista stund
Hennes själ är flyttade till himlen opp
och ur vattnet dragen hennes döda kropp

Ixel och Hilda

1:e.

Där missmånen högt på fästet ilar
och om natten ilar vi till ro
"Alla vi i sämmens skåte vilar
men vid stranden se där vandrar två"

2:e.

Det är Ixel som och med sin flicka
Ixel sedan samnat barsen våra
"Ett hedskyssen vill han henne giva
Därför mötas de vid havets strand"

3:e.

En signal från skeppet hörer linda
skeppet ligger färdigt skall astad

"Fort sin båt han ifrån landet skjuter
och så farväl min huldbeskärde vän"

4:e.

Hilma går omkring i tusen tankar
fyra månader förgångna var
"Och om natten ser man henne vandra
för att tala med de böljor blå"

5:e

O, du grymma grymma grymma böljа
säg om du nu rövat bar min vän
"Har du det så vill jag honom följa
följa böljа gif mig svar igen"

6:e

Vattnet stiger och en hafvssöt sjunger
skeppet redan sakta gått i kvar
"Ingen där som räddning kunda bringa
därför fick han en förtidig graf"

7:e.

Som förstelnad stackars Hilma sjunker
ned till bottnen i det djupa haf
"Ixel Ixel hör man henne ropa
Ixel vinkas från sin söta graf"

Blåntarp den 5 April 1910
Hjalmar Larsson

Pelle tabar om hur många tuggor hantar
1:v.
Härom åre jag träffa Stina
o klängde te na en liten kyss
Tkam ej i håg det för dö o piva
att nyss jag tat mej en tubakslurs
2:v.
Ho pynka näsa e börja frösa
Kri valle Pelle du bär dej åt
Gå bekom knuten fyatt genast utav
Korr sen lillbaka ska vi kunka på
3:v.
Ja ble ja glad som en gammekaka
o kunna katt o busken fick ja
Skinsan förs-aka ja klan i väggå
så de sa skvatt
4:v.
Sen gick ja ti na mormo ha mena
Gej vill ja alldri i välla se
Låt bli mej Pelle ja går i stelle
te Jöns fören fjen i grannegården breve
5:v.
O sa hon gnodde i vej o knyckte
o slog me nacken som en shuckergås

Ja sto o blia en stumn o tyckte
Kjärtkammardörren glos i bås
6:v.
Hur ska ja göra ja tenkte köra
i sjön på huf o po detta vis
Skitt lik förspilla men de gick illa
omöjligt dås va förtjocker is
7:v.
Att mej di skratta åt mej di stina
o ingen fästemö sto te att få
Shen anders Lena hon borga mena
men kors förtusan hon va Stati år
8:v.
Shen den mej har den får tjärs som dugger
för ja köpa både kjol o ska
Ja Gan o bro i mej ja inte juger
hon får de betre än jönses so
Ja sake 9:v
Ja säkert är det att vi ska trifvas
Kas mej ska katta o gris to ha
I säng o lada vi ej ska krivas
Den bästa grisen hon får blir ja

Hjalmar Larsson

De norske Laksar.

1: V.

De norske laksar, di är raska svenda,
Som unärsfaglen färdes de på sjö."
Mat djupets faror ingen fruktar,
de kände,
Med lejonmod i dödens favn
de gå".

2: V.

Men ingen var så käck af vora sonar,
Så djärf som Nils från Åkrens vilda kust,
Så länge havet mat enn klippa dröjar.
Hans minna lefva skal, i
sjömans bryst.

3: V.

En engelsk brig på klippan, monne
strande
Där stod den medans bölgjan öfvar=
brät,
De stackels sjömän så där var ej
till at lände,

De fick för ägat kan den säkra
död,

4: V.

Då bad de stackars sjömänd högt
för liuet,
De sagde aldrig se ni morgon.
mer,
Kaptenen har sin sidsta ordra
gifvat,
Snart skal vort lio mat klippan
krassas där,

5: V.

Men Nils af Åkrans sonerna mat
minka,
Kom drenga lat os manna raskt
oss båd,
Snart åarna i aftonsolen blenkar,
Den lilla båd skar genom
sjöns vråd,

6: V

Från briggen så de hur de stackka
streda,
Mat sjöns magt då happet i sprisna
fram,

Ifrån sa kaptenen lät os alla bidja,
Måske vi alla skåda vort hem.

7. 7.

Ifrån briggen kastad de till Nils
en line.
Halte ham om bord ham flög till
roderet hen.
Här stod vor lods med skäk och
mandig mina
Och komanderar los med klyvaren.

8. 7.

Den klyver flög ifrån bord i gnjas
och traser.
Nils så de sprang ifrån rå till
fockerå,
Han rapda redda skal vi jeras
skuda,
De våra sassingar han kappad så.

9. 7.

Det hjalpa snart efter briggen
raskt de vendta.

Och åtär stod de att på hjelpan
vänta.
De stormens fagel förgäves prep
i luften
Des bryta bölgk ej i den grad
så vält.

10. 7.

I klar skälvgaly länad allas skåda,
Till synes ligga hårdt
Utbrät kaptenen då på land
de stod.
Da svarta Nils och derpå skal
man kända,
Den norske lods med hjärtlighet
och makt.

11. 7.

Ifan svarta intet vill af är vi
fagna.
Vi ära glada att vi frälste är.
Då sagde engelskmännen fak i
lefvana,
Men Tag så denna ting och
hak den kär

12: O.

Af fingeren drag han ringen Tag.
det minne.
Hur fik du den skrek laddan,
ladde am kinn,
Jag nada fran ena båd enn.
stakkars kvinda.
Hun gaf mig ringen med
fakneendig sinn.

13: O.

Hur är nu skrek laddan hast
hun hiskat
Det är min hustru som forlist
nys.
Ombord på skeppet tänk så har
han gripet.
Din hustru fralsa fran det
kalla djupet.

14: O.

Han kom nu till sin mand och
sina sonar.
Det bleef enn gladja och enn
gladjestund.
Saledes kärkhet fick sin mand
belönar.

Och modet är en säkert ankar=
grund.

15: O.

De norske laddar de är raska
sjunda
Som unerspagelen fardas de på
sjo.
Men Nils fran åkrans kust skal
alla kända.
Och aldrig aldrig skal hans
minna dog.

Adolf Klapp

En liten Ven.

1:o

Jag har fått en liten ven
Kärleg om och ledd.
Han vill ofta komma hem,
Ehvergång han har tid.
När på bänken han och jag
Sitta säger han ibland,
Karin får jag skyssa dig?
Men han få vänta litt.

2:o

Så i sommars hö" vi slog.
Hjälp han oss blåt för tack.
Hon vill nästan så han dog,
Se blått den snygga stack.
Låt oss hvila oss litt här.
Karin bad han blivit.
Kom nu ihåll du har mig kär"
Men du få vänta litt.

3:o

När i lyen här är dans.
Svingar han mig så häftt.
Sedan hen i morgonglans,
Längs den lilla bäck,
Vanker ställa vi i smyg.
Då han kviskar ibland,
Karin hör min älskovs bön
Men han få vänta litt.

4:o

När i skogen vi gå ind.
Tryster han mig så ömt.
Talar om min rosenkind.
Säger hvad han har drömt.
Drömt att på en gräsplätt.
Vi satt omslyngat blitt.
Och så vil igen han bli;
Men han få vänta litt.

5:o

Ofta i den lilla lunden,
Mötas jag nu igen.
I en härlig afton stund,
Med min lilla ven.
Så jag säger af alt är bäst

Elskov da kun fikk.
Svaret men dog først enn præst
Ja så vi han venta lit.

Adolf. Klapp

Mit Hjem.

1. C.

Langt fra mit hjem.
Fra Danmarks skönna dale.
Vandrar jeg frem Tavs med
kummer i sinn.
Fremmed för mig var her alt
folket i Dale,
Fremmed var her og naturens
röst.
"Kära.. hjem ak var jeg snart
igen hos dig.
Dina dyale vinker huldt
i drömme mig
Og glädje naar jeg gense
kan

dig mit elskede fädreland. II.

2. C.

Fattiga moder som venter derhjemme.
Efter den sön som skal bring hedrande
gull.
Men maske snart brusten et hjerte
stenne,
Og jeg finder kanske lagt i sorten
mull.
"Kära.. hjem. etc.."

3. C.

Fattig og minge er min moders
hytta.
Men jeg den elsker og har den kär.
Der et jeg fött og med den jeg
ej vill bytta
Med slotten helst imellem högra
träd.
"Kära.. hjem. etc."

Adolf. Klapp

Blåvittarp.

Alperosen

Högt på Alpens isbelagte spira.
Där hvor intet menniske törs gå.
Klyngar sig langt uppe att bergets sida,
Alperosen som man ej kan nå.

2. V.

Där i dalen skådad man dem blomma,
Hvadig skön som alperosen fjäll.
Tviärna i mängd att hemta komma,
För att älska flikan huld och blid.

3. V.

Hon var ung hon var en ynkig tärna,
Dottar af den rika kjöpmannd herr.
Ålskvig näcde nogon den klara stjerna
Ti i hennes själ log högfärd ho.

4. V.

Dalens Yngling hennes händen räckad,
O. Matilda bliff min väne herre,
Att mit gald jag för din fot
nedlägger

Klättar dig som alpens rosa pannd.

5. V.

Men han svarta ögons lyster jag blifvar.
För jag för det lätta af hans mund,
Att han mig ens alperosa gifvar.
Ty ens enndaste jag önska kan.

6. V.

Har du Janus mat att detta göra,
Da du vorda skal min elskeda mänd.
Flerens händ skal dig på bergets höja,
Men farväl nis det dig lyckas ej.

7. V.

Räkt så vandra han opp bergets sidar.
Nåede uppe vor alpens rosa stad.
Plucktade ens klyngs rosas hvita,
Och den kastade för Matildas fot.

8. V.

Glad Matilda nu hans stemma hörta
Här är Alperosen fran din män.
Herrens sam amin fot på berget förta

Föra mig nak ned Till dig igen;

9. C.

Men innens hans ögna förblyfulld Tindra,
Blod hans fått på berget har han stött,
Och han falat fram Alpens höga tispinna
Ned i dälen för Hulldas sätt.

10. C.

Själen blef för kärlekhet hom gripat,
Sönderslagit lå hans legom där,
Hulilda grät nu är forspillt mig liferi,
För jag misteh har den vän som jag
fick kär.

11. C.

Men han jag hom ej i liferat följa,
Ett jag nu i döden med hom gå,
Farväl föräldra här på lifvets böljor,
Farväl ä: systra gill i lyckan må;

12. C.

På berget steg. Hun fallt så nod
hans sida,
Vär fadren kom lå hun i dalens
lund.

Men Alpens rosar var ej längar kraita,
De var nu farget röd af dleras
blod.

Smedegesäll.

Adolf Klapp

Bländtarp.

Beväringsvisa från 1884

1:o.

År 1884 te mosa tred jag för
med hjärta uti barmen o madrassse stas
vita blågarnsbyxor o mösa satt po sne
o sju riksdaler banka o tuggebuss därte

2:o.

Start den unge hjältte som stod i pråk damm
vi sjöngo hela vägen te vi kom te hea fram
Löjtnanten följde me oss uti en gram barack
o där satt Pär i Brohult o Jons o spelte knack

3:o

Med hjskelia sätter ett bord fullpropat var
med krösamos o jolapjär o äggpankakar par
O, smör uti en bytta o stekta lammalår
och bränvin i en kanna där man fickta sutår

4:o.

Sen fick vi uniformen me grama knappar i
gävar o hoppar fläska bajonet o ske o knif
Folk ropyer de som sökte att köpa sej kardus
sex öre fick di andra som ville kugga Jnus

5:o.

Sen fick vi exersera o slåss emot hvaran
o springa kapp i skog o mark på fretten af pssparn

Och den som var bärst han fick en knapp i bäst
men den som sist var framme fick bums bardus arest

6:o.

Löjtnanten hette Ilsken Kaptenen hette fram
Korpralen hette Grisbuse Sergeanten hette bom
en da så sa kaptenen till lausman så här
den där med röda huvudet bestämt ska hetta Jäp

7:o.

Första dagen gick det bra ty jag sade åt och la
o de åta allehop i skogens ro
Tänk er 40 kokta ägg o en duktig plåtkelägg
skal o ben blef kvar i blomberbo

8:o.

Sjudra dagen så jag svalt varje gång vi gjorde halt
kramade varan på hålen byttan spsak
Och en mössehärm på klar som en kadulän jag tror
köpsm vissa och jag säger eder tack

Blankaryd den 7 April 1910
Hjalmar Karlsson

Ina och Jöns.

1:o

Det är så ställa i vor gård,
Nu sofvar båda far och mor.
Men för jag knäpper ögat i,
Min Jönses bref jag läsa vill.

2:o

~~Ja skrifvar att du har det bra,~~
~~Är avancerat och snor har fått.~~

3:e

Jöns Hansson är min fästeman,
Vi är så nära förlofvade.
På Mikaëlisdag vi snarligt må,
Så har det varit i fyra år.

3:o

Du skrifvar att du har det bra,
Men snöret det har slupput upp.
Och klöckebiten jag sändta dig
Med brödet är gått samma väg

4:o

En sulepussa jag stoppat har.
Och där är båda fram far och mor.
Och där är korfvar och där är smör.
En äggekaga hvor mor sjelf gör.

5:o

En söckmjölksost och ett lammelår,
Ett penningtigt ungt och fet du får.
Vor far betänkar dig och med lit.
En litar kammiåns ackuanit.

6:o

De varma hosar och rocken stor,
De är solida och fram vor mor.
Ett manchätta är skickt fram mig,
För att du ej skal förkyla dig.

7:o

Och morés gris är fet och tminel,
Han kammar litt i stuan ind.
Och roärna så granna stå.
En redig höst vi få i år.

8. C.

Till kvistengildet kom jag med.
Du med hos begens naska smed.
Men ingalunden är ömsinnigt skäl,
för han suppa snappa allt för fool.

9. C.

Och ni har fått vos enn myär dygn.
Haan är så liten lilla Helen.
Och prästen tycker så bra om hon,
Men mycket bättra om hannes fru.

10. C.

Nu är vel tjänesten snart förbi.
Endfro os väl vis där blef kenig.
Låt os dit vida lit bettels,
Så slagtar vi vor fetta gris.

11. C.

Du skriffar att du har det bra
Är avancerat och snor har fått.
Jag hoppas du får vara till häl.
Min egen lilla kaporal.

12. C.

Jag helsas nu fran far och mor,
Fran sösters och din lilla bror.
Men först och sidst fran mig din dan.
Din Ana karin Rasmusson.

Adolf Klapp

Strasburgervisan.

1. C.

En visa för edar jag nu framföre vill.
Som säbket har paserat det kann
Fro mig ta.

I. Strasburg der lefvade.
En Tullsman så nig.
På pänga och på godsat.
Där ingen var ham lig.

2. C.

Han hade säg enn dotter.
hun var dyrlig och snyg.
Hun älskat säjvar alla
enn sjöman uti lön.

Men hemmelig det hålles
för alle och envar,
Uskuldig och redelig
det var deras kjärlighet.

3:e C.

En resa till ostindien,
den sjömand skulde hen,
Han sörjade så såra
för sin älskade vän.
Han önskad hann tillbytta,
med tusend gang bedröfvel.
Han sörjade så såra,
men önskad hann alt held.

4:e C.

Han seglad i ett år,
ja han seglad uti två,
För han kunde ej sin
bestämmelse uppnå.
Han förvända kun sidan,
Ehi hjärtat det var svag.
Han tänkta på sin flicka,
se vår Tima och var dag

5:e C.

Så tiden den löpp hen
ja då tiden den rann hen,
Så kom där en friar,
til strasburg igen.
För hom var det ja
det att få faderens ja.
För båda var han nig
också bördig han var.

6:e C.

Maria hun saknade,
och nägnad sig däremot,
Min gud och min härne,
nu hjälpar du mig.
Och som hun i de sörgeligsta
tankär manna gå
Ett bref fram hendes fästeman
det monne hun då få.

7 C.

Åch.. käraste Maria
där uti brefvet stod
Ö.. lätt nu bli att sörja
du ädeliga blod.

Nu likar jag för ankar.
i westerbärgs hamn.
Om nagra dagar väntar jag.
att vila i din famn.

8. D.

Ett lätnad hendas hjärta
ett lätnad hendas bröst.
Så gik han utt af skammet.
med glädje och tröst.
Ja fri fran alla sorger.
han utt af rummet gik.
Så glömte han bort det brev.
som låg på hendas bord.

9. D.

Ett ärind hendas fädar
i rummet ind skulla gå.
Där så han ja det brev.
som låg på hendas bord.
Han fog det nyp och läste.
hvad däruti man stå
Hurpå han straks man tänka
du skal honom aldrig få.

10. D.

Maria hun spatserad
i haven ankring.
Så fallt hendo brefvet.
i tankärna ind.
Min gud och min härra.
nu frygtar jag för.
Min fader han skal
i mit kammar ind gå.

11. D.

Och som hun gik och tänkte.
på brefvet på stund.
Så kom hendas fader.
med brefvet uti hånd.
Han talade till hendo
som hun emm skönja var.
Tro ej du få den sjömand
am han end är nok så rar.

12. D.

"Ack.. hör min kära fader.
skänk mig den sjömans hånd.
Ej nagon bätra gifva
du din doftar gifva kan.

Tillåt mig ham att älska,
Tillåt mig ham att få,
Det lönar gud i himmelen
Låt mig den glädja må,

13. V.

Nej, om han så den enda
Spänna mon stå,
Så skal du ham aldrig
Till din äktenage få,
Nej för så vel jag dåda hann
och dig så gifva bort,
Emn har hos mig haft bostad
han har mitt joord fått.

14. V.

Ja nu få du gifva mig
såmanga som du vel,
Men aldrig min vilja
jag gifvar därtill,
Få jag ham inte älska
få jag ham inte få
Så är dit och dettamma
hur jag i världen går,

15. V.

Nu fadren gik bort,
han var mer bestämt emn för,
Att sliga älskovsgillar,
man jaga må fran dör,
När han är dog och borta
så glömmas han af dig,
Jag skal dig nok upphinna,
så du aftågydär mig.

16. V.

Tre dagar därefter då
skipet kom till hamn,
Hendas fader han illa
Till stranden på stand,
Han kalla den spänand
i emmorn hen till sig,
Som minst af allt dog tänkte,
det var frågan om hans liv.

17

"Ack" usling" ach" usling
jag ved att du är den,
Som har forfört min dotter,
jag ved hun är din vän,

Därom du ej afsäger,
och vrymmar ifrån land
Jag skal mig på dig hämna
tro du mig allt för sant.

18: de

Ack här min kära fader,
eders barn jag älskat har,
Men henda att förföra
mig ej i tänkar var,
Få henda jag ej älska
få henda jag ej få,
Så är det och detsamma
hur jag i världen går.

19: de

Den grusamme fader,
uppå sit tändernas skar,
Så drog han fram den knif,
som han under kjolen bar.
Han stack den i hjärtat
på sjömannen god,
Sin bort och lod hom ligga
och simma i sit blod.

20: de

Så gik han till sin frue
så till sin dotter ind,
Kom hit min kära dotter,
jag vil visa dig din vän,
Nu kan du hålla bröllop
med fästemannen din,
Nu få du blod i bägaret
i stället för vin.

21: de

Så dessa ord hon hörte
förfärdat hon blef,
Var färdig ved att dåne
men fattat säg igen,
Hon så sin faders kjortell
bestänkt med blod,
Hon ilfta med till stranden
till sin sjöman så god.

22: de

Hon så sin vän att bläda
hon så hur kniffen satt,
Den afformärkt hon fingur
och gömta uti sin barm.

Se här du grumma fader
här än den bladiga kniv,
Jag aformärkt den hämnfät
och gömta väl mitt liv.

23: O.

Med tårär i ögonen
hun bad sin fader nu,
"O. låg mig i hans kista
och låg mig i hans grav.
Och sörjar ej mera för,
nagon än till mig.
Så endär all min kvida
så dör jag lyckelig.

24: O.

Med tårär i ögonen
hun bad sin fader nu,
Han vilda dock af hjärtat
uppfylda hendas bön.
Så droeg hun främden kniv
som var undar bevekstat lagt.
Och stak den i sitt Hjärta
och fallt vid sjömans grav.

25: O.

Då sjömandens broder nu.
det att vilda fick.
Den vika mand blef stämnat
för kejsarens rätt.
Nu hjälpa hans gads ej länger
han måste då för döm.
För sådan ond misshandling
han var ej bättre värd.

26: O.

I ste maria kyrka de både.
sattes hen.
I enn forgylldat kista
som kejsaren gad dem,
Med kväranda i armen
blef de lagt i silka rätt,
att ingen mand som kände dem
kunde se att de var dog.

27: O.

Vid sidan därav blef
där sat enn kista svart,
Hvari den grumma fader
ansidar sattes bort.

En mördarknif i händen
Tjäl att skada för enhvar,
Som rekar deras barn,
dom som de hafwar kär.

2 S.

Och hör nu i föräldra,
som gud har gifwat barn,
O.. wär dom ej så hårda
som den onda lejon,
Ty i enn upprorig högdelighet
kan aldrig släckas ut,
Nu slutar jag min wisa
och fadkar dig min gud.

Adolf Klupp

Blindstaby

Den unga Sjömän.

1: S.

Jag war enn ung sjömän
fran dodar jag kom,
Jag bejlatt till enn fallöka,
skön daly hwar hendas namn,
Hendas hjärta war fränndigt,
hendas ögna stod i brand,
Wärgang hun stod och talda
med hjuflig ung sjömän.

2: S.

Ja gik jag till henda ätt
blomstrande wäg,
Jag talda till henda
skön daly sagde jag,
Här är mitt unga hjärta
här räckar jag dig händ,
Hjärtärenn blomma till dig
kan lätt os bepryttа elskoos händ,

3:e V.

Ung Saby kun rodnat
som blommun på ett blad,
Hon smilte vändigt mot till mig
i sindat ung och glåt.
Hon sagda att enn sjämand
han läftan sky,
Ham älskar alla flickor.
han skiftar i var by.

4:e V.

Med händen på hjärtat
jag lofvada så fast
Att älska henda Evaplast
tills att mitt öga brast.
Jag sagde att i mörkrat
när vid natt jag styrar fram,
Du vära skal den stjärna.
som lysar mig i hamn.

5:e V.

Så gaf hon mig händen
jag kyssat hendas mund,

Så glad och lyckelig,
det var jag aldrig nagon stund,
Tre dagar däreftar
jag skulda segla hen,
Bort ifrån saltan bölga
bort till ostindien.

6:e V.

Men da jag un kom
för att sägana farväl,
Da var skön Saby borta
det bar säg ej till medel,
Jagt frägta hendas moder
hun svarada mig kun,
Skön Saby är ej hemma
så fort ej kammar hun.

7:e V.

Så lätnade vi ankar
och stod för vora segel,
Nu fick jag först veta på
att jag var gangen fel,
Skön Salley hun var hemma.
den sag den var po klar,

Hon nekade det blåt.
att på rummet sitt hon var.

8:C.

Men da jag nu var borte
då ledsnat hon så fort
Hon nästa ja var skilnässa
Tid blef icke kort.
Hon sörjat och hon klagnatt
sin synd hon hårt förtryckt.
hon sörjade så innerligt
det blef till hennes död.

9:C

~~Tre brefva var~~
Hon kalla mig fabaren
att för sin ledsta män,
Hon frågta när kommar
min själamand hem igen,
~~Tre brefva var~~ gagna fel.
da jag for så vidaren,
Skön saly lå på båren,
då jag till Hemmet kom.

10:C

Så plockade jag rosar
uti den kalde månd,
Och gaf min brud buketen
som knyttat voxes hånd,
Jag sörjat och jag klagnatt
och bittarligt jag gråt,
När de skön saly kördes bort
Tills grafvens stilla frid.

11:C.

Nu står jag i ödslan
alena ägen.
Nu vil jag aldrig köpa
enn flicka mer till vän,
Nej böljan är min ätno
det stora vilda hav
Där vil jag trösting köpa
intill det blir min graf.

Adolf Klapp

Blåndtorp

Skeppet Oceania.

1:V.

Med skeppet oceania
vi ett foran england for.
Och hvad där os monbinda
vi snart i klarhet fick,
Vi sjök og Ärew i tankarna,
som dödskast ay og well,
Ja til de sjöarna lande
vi seglade ästell.

2:V.

Sydwesten winden raset
och skeppet hastig flög,
Som fogel hen öfvar hafvet
Sydwesten winden rasett
och säen den gick högt.
Vi repade og vi brasade,
og skeppet hastig flög.
Som fogel hafvet ofver haft
og allt var vel ombord,
vet snart vi klarat landet
og da blev glädjen stor.

3:V.

Det var enn afton sällig
vi till säjs os hvarde lagt,
Da hörde vi ett dämmerskrik,
vor skeppspoj hade sagt.
Vi blevo så förfärdade
och alle som enn blickest
I sprang fortast upp på däcket,
och fänk är wilken syn.

4:V.

Enn hel sjöröfvarskara
som mylrade vart däck,
Vi kran os ej försvare
vi stode där i skräck.
Vor kapten kan han banden
vor skeppspoj han var dog,
Vor styrman han blef hiftad
hen under spillet slängt.

5:V.

De röfved och de mördatt
och hvem där ej dräpt,
blef satt i hopett kastad
Till deras skepp blef slä/pt.

I. Aasten vi i länket.
blef skängt till svält och nöd.
Gud vet vel vad man länkte
intill vi kom i hamn.

6. i D.

Nu sitter vi som fanger
i usla slaveri.
Och länker på de kära
om vi engang blef fri.
Bed himlens gud och fader
han skänker oss sin tröst.
Ellers vi da aldrig vanere
skal skåda englands kust.

Adolf Klapp

Adolf Klapp

Den lille drengen och hans Tro.

I. C.

Guds himmel var saa mörk og grau.
En nat i sena höst.
Og havet piskad skum og vraad.
Langt ude paa fyllands kyst.
I bondens gaard var alting lukt.
Og port og laage stängt.
Og i huer hytte lyset slukt.
Thi vejret dit var strengt.

2. i D.

Den moder havde sine smaa.
Med taarer bragt i seng.
Den ælste gjenem naaden saa.
Det var en fatfaars drengs.
Han sagde grad ej kare mor.
Gaa ej med sorg i seng.
Jeg vokser op og bliver stor.
Stol paa din egen dreng.

3:de

Jeg ved hvorfor din kinde er vaad,
Og raslös aare du gaar.
Det er fordi min faders baad,
Kom ikke hjem igaar,
Men du kan tro da skib og mar,
Og mast og segl og staven,
Blev lavet splinternyt i fjor,
Er fader nok i haven.

4:de

De ord gik haab i moders bryst,
Det slumrede hun ind,
Mens drengen gennem maden saa,
Paa med bedrövat sind,
Da alle sov mens bölgen slog,
I stormens rasen,
Tog drengen lygten med sig kvog,
Og satte et lys deri.

5:te

Saa gik han da med haab og tro,
Saa lille som han var,
Langt ind paa næsets saage bro,
Med lygten som han bar,

Han klamred sig til lygten fast,
Bad höjt en bön til gud,
Der stod han til den klaren dag,
Til haab og lys gik ud.

6:te

Og mangen skude gik den nat,
Til ro paa havets bund,
Og mangt et baad blev slukket brat,
I nödens bittre stund,
Men fader ned paa bölgens top,
Hans nye baad holt ud,
Red stormen af han landed tryg,
Og takkede sin gud.

7:de

Tre dager gik en aftenstund,
Gik stille han i land,
Höjt halsede den lille mund,
Da frem paa strand han steg,
Og drengen sagde mor din sön,
Fik natt jeg holt jo ud,
Nu har vi fader fri i min bön,
Blev hört af himmelens gud.

Adolf Klaps

Kärleksvisa.

1.

Jeg gaar i tusend tanker
og elsker den jeg ej kan faa.
Og haan i gladsjen vanker.
Jeg derfor sörje faa.
Stor sorg var det af dig jeg fik
som jeg har halt saa kär.
Saa mange falske mennisker
ovsagen dertill er.

2.

Ak.. havde jeg aldrig skuet
dit ansigt. Dina ögne blaa.
Saa var jeg aldrig kommit hen
til landet, hvor du var.
Saa havde jeg været lyksalig
ja fri fran sorg og skam.
Den dag kan aldrig komme mer
at jeg kan blive glad.

3.

De blomsterne saa skäne,
paa vaarens mark saa dejligt staar,
Jeg sörjer mig til döde
for den jeg ej kan faa.
Ja om jeg end i döden gaar
da bliver sorgen din.
Men aldrig ut i verdenmmer
gaar dog af mit sind.

4.

Langst heller vil jeg vejse
den lange vej med stort besvar.
En som jeg vilde vare
blant falske mennesker.
Till öde mark jeg vejse vil
og der mit telt opslaa,
For hvert et ord jeg taler
utaf skoven svar jeg for.

5. A.

Ack, ack, min haarde skæbne
mit hjerte er med sorg beklædt.
Jeg havde mig en ven udvalt
han har mig vent sorgbörnt.
Jeg ingen anden have vil
en den som jeg har kær.
Jeg sörger og studerer
saa jeg er næsten kvalt.

6. A.

Nu slutar jeg min visa
og säger her et tungt adjö.
Jeg kan ej länger skriva
min pen er bleven tör,
Min hals er hees min sorg er stor
min ven har mig forlat.
Gud fader ofta himmelen
mig göra sorgen lät.

Adolf Klapp
Lapatäng

Kärleksvisa

1. A.

En sang jag her nyskriven vil
fran mina ungdomsår.
I den jag är förtälle vil
alt om min sorg så stor.
Den sorg jag bäver på den har
dig mig fullt i åttonde året är.
Den tynger hårt god dag jag var,
i mina unge år.

2. A.

Jag var ej fyllt de åttonde år
da jag fick mig en vän.
Men mitt i lyckan fick han bud
till vensburg skal du hen.
Han drog till vensburg som dragon
Han var en snygg soldat.
Ett stycke med på väg jag gick
han sa favöl min skat.

3:de

Han kyssat mig och kjärligt så
mig i mitt öga ind.
Och sagde stod han frygt oberga
ej blegat behöfvar min kvinde
Jag drager ut för landet är
nu stridt så hårt i nöd
Farväl farväl min hjärtanskär
nu Ehefens andre bjöd.

4:de

Men mellan nye och nenskarg by
der blef han sårat svårt
Blef kastet tills jorden tungt som dig
snart blef han bären bort.
Tills lasarettet svårt han led
han sinnad i sitt lidet
Tre veckor han på bädden stred
för verlden han forlod.

5:te

Enn frokast dän och kamrat
modtog hans afskeds ord
Han sa glad dör jag som soldat
men hels min fäj och mod.
Och hvis du når tills dannemark mer
mitt elskte fädeland
Så hälsar du min hjärtanskär
säg jag är dog som mand.

6:te

Jag hende kun ej sörja ja
jag stred för dannmarks väl
Snart skal jag för gods trone stå
och där vi mötas väl
Der skal vi aldrig skiljas mer
i himlens sälare hamn
Farväl farväl min hjärtanskär
jag dör i jesu namn.

Adolf Klapp
Fajatång

Kärleksvisa.

1:o.

O. varför bad du om mitt unga hjärta,
O. varför bad du om att älska mig,
O. varför gjorde du mig sådan smärta,
O. varför var du falsker emot mig,

2:o

Ja du försmår mig endast för min ringhet,
Ja du försmår mig för min fattigdom,
Ja med min lott så lefver jag så nöjder,
Blott mina tanker flyga jorden vunnit.

3:o

Sex många år och många flera dagar,
Jag har i världen lefvat säll med dig,
Men om jag kunde hålla dem tillbaka,
Då vore jag min värk visst lyckelig.

4:o

Nu slutar jag att skrifva dessa rader,
Nu tårarna de rinna på min kind,

Ja mina tårar vinna mest på jorden,
För dig min vän som så har svurit mig.

5:o

Men ett är det som jag till sista vill bedja,
Att du ej lurrar flera såsom jag.
Men tänk på mig som så oskyldigt lider,
För din skull är min ungdomstid förspilld.

Adolf. Klasson

Kärleksvisa

1:o

En gång jag hade mig en fröjden vän.
Den jag höll kär näst Gud i himmelen.
Jag började var i sjuttonde månaders tid.
Jag kom igen det var vid julatid.

2:o

Det första som jag tänkte göra då,
Det var att till lilla vännen gå.

För ett så tycke ska hennes själ känd.
Den som så älska vilat har hos mig.

B. C.

Men när jag kom till lilla vännen in,
Så satt hon där bedrövad i sitt sinn,
Ett litet barn hon uppå armen höll,
Och tårarna på hennes kinder föll.

F. C.

Jag hälsade god afton min kristin,
Här har du åter lilla vännen din.
Men vad är det för ett barn du har hos dig.
O; flicka säg var tyngvirkig emot mig

J. C.

Hon svarar ej men föll i häftig gråt,
O; Gustaf nu ni måste skiljas åt.
Ty jag har varit otrogen emot dig.
O; Gustaf du kan väl förlåta mig

C. C.

Hvar skall man säg en trogen vän söka,
Till hvilken jag om sitt nöd kan gå.

Till hvilken jag kan sätta förtröst till,
Och som uppriktig mot mig vara vill.

den 31. April.
1910.

Adolf Klapp

Lappträning.

Husaren Lars.

1. C.

En visa mig lyster att sjunga
Som många till hjärtat skall gå.
Om gräsligt ett mord som här hände
Strax utanför staden häromdan.

2. C.

Sex ynlingar kamma från krogen,
De skulle begifva sig hem,
Då en af dem ropade: förröder
Kom låtom oss slåss, men med hvem.

3. C.

Husarer, de ropade alla
Kom gossar och låtom oss gå.
Tag käppar med er, om vi falla
Vi vesa oss återigen.

4. C.

Men nu kommer Lantis från kasernen,
Till stället han ämna sig då.
Han kunde väl aldrig dock ana
Hat döden han nu skulle gå.

5. C.

Men nu möter Lantis uppå vägen
En hop som husarer vill slå,
God afton de dalle till honom
Min gosse, säg hvart skal du gå.

6. C.

Så häftigt han svarer: till stället,
Jag vakten skall skapa i qväll.
Ja det hade väg varit fallet
Men först skall vi ha litet gladt.

7. C.

Så flöga de på honom alla,
Ett käppregn i pannan han får.
Då att han till marken ses falla
Men snart åter upprätt han står.

9. 0.

Nu käpprapsen hagla på honom
Och vanmäktig störter han ned.
Men djuriskt de honom arbeta,
Men modigt på döden han ser.

9. 0.

Han sökte dock manligt sig värja
Med både besinning och mod,
Men han var ju ensam mot alla,
Snart heden den färgas af blod.

10. 0.

Så hastigt det bloddådet skedde,
Ramvaktern nu först hunno foram,
Som genast nu började ropa:
Hjälp gossar de slå i hjäl Lantp.

11. 0.

Från stället nu skyndade vakten
Till platsen der slagsmålet stod
Men mördarne fogo till flykten
Och Lantp låg der uti sitt blod.

12. 0.

Ramvaktarna fogo den slagna
Af blodet han färgades röd,
Men innan de komma till målet,
Så var han nu kallnad och död.

13. 0.

Ramvakter kom ifrån ass hämnas,
Vi vilja se mördarnas blod
Vi skola dem alla slå neder,
Kom, hämnden skall inge oss mod.

14. 0.

Men löjtnantens röst hördes ljuda
Polisen skall hapa dessparat.
Och genast polis och husarer.
På jagt efter mördarne for.

15. 0.

Till mördarens hem de snart hunno,
En stor och händelsten trumpa,
I lagens namn skall här öppnas,
Så ljuder i natten ett rop.

16. O.

O. sudra och gråt arma mader,
Din sorg nu snart kojorna bär.
Du lidande, nygifta maka,
Din make nu mördare är.

17. O.

Och barnet i vaggan syns stycken.
Mot fadren de armarne små,
O Gud, han med anger nu ångrar,
Kan jag väl förlåtelse få.

18

Och mördarne alla de lida
Nu ångerns förfärliga kval.
I kojor de arma försona,
Sitt grymma och blodiga dråp.

19. O

Men Lantz hvilar nu uti grafven
Hans minne det lefvar dock kvar,
Hans fästmö väl sent honom glömmes,
Hon minnes sin vän i alla dar.

Adolf Klappe.

Blentarp.
den 29. Juli 1910

Kjersti Pär Lars. höna.

1. V.

Och Kjersti Pär Lars hade aldrig nåt kär,
Därpå kan jag ge är besked,
Men härom da'n skapade hon sig en katt,
Till nöje och trefnad bevare.

2. O.

Hon klappade katten båd litte och sent.
Och höll på att kyssa den me.
Hon tänkte: en kyss a ju gått i si säl,
Och smakar ju kavl litt bevare.

3. V.

Men katten han klöste i na på hennes nos,
Som va både tandlös och lere,
O. kyss inte mit för då kloser jag till,
Sitt krutthorn som sitter bevare.

Y O.

En höna han hadde så fett och så var.
O. han kunde gala för fan.
Vår katter han så ina han tänkte jämföra
Den denna han passer bevare.

Z. V.

Han
Hon väpte och sprätte och plaske och gol,
Men fick ändå inte va me.
De va då en jädrans kackelikatt,
Som altid ska vara bevare

Å. O.

En dag for di hoyr så att fjädrarne rök,
Och "Ket" på kattfanen me,
Ett öga på katten på hönan ett ben,
Och stjerten förlortes bevare.

Ä. O.

På hönan hon kakte en kappa så var.
Men katten och herre men ja,
Hon stoppa på huvudet med i en sår
Och två stora stenar bevare.

Ö. V.

Nu sitter hon där i sin djupande sorg.
Min höna, min höna: och ja.
Om inte jag köpte dig din kattastefan,
Jag hada haft hönan bevare.

A. V.

Ja manfolk och kattor och höns inte mer,
Nu för mina ögon vill se,
Nej nu har en smusdos jag köpte mej åder,
Jag har till min tröst nu bevare.

Adolf Eliasson

Blåntarp

den 29 Juli
1910.

Kungamordet i Portugal.

med Allegorien.

1. V.

Denne mord så gruvliga den så svåra,
Begångats hafva uti Portugal,
Hvari man kan den tanken sorgligt spåra,
Att menniskan för brottet är så fal.

2. V.

Hvad hade konungen som menska syndat,
Hvad hade väl kronprinsen folket gjordt,
En goddagspuff var kungen och ej mera,
Som njöt af lifvet och få lefva bordt.

3 V.

Men folken hata de som hafva rangen,
Hvarför de själfva riktig ej förstå,
De hata intensivt den fina klangen,
Att allt det höga de ej kunna nå.

4. V.

Hvad gör det väl om ingifvelsen dödas,
Det står ju fast ändå det som består,
Se det kan icke så med ett förvärdas,
Man blott tillfogar det små lätta sår.

5. V.

I lifvets alla ljusa dunkla skiften,
Skall finnas höj skall även finnas låg,
Och då vi mognat en gång ha för gvisten,
Så glömt är hvad en hvar i lifvet såg.

6. V.

Kung Carlos och hans son på kalla båren,
Nu hvila stupade för mördarhand,
Och moder maka fäller bittra tåren,
För henne brustit ha så kära band.

7. V.

Hvad lön kan vänta de som lifvet toga,
Att dessa två som intet ondt had "gjordt,
Som emot bröder mördarvapnen drogo,
Och som sig fruktade göra något stort.

8. I D.

Ja deras lön blef ju att själfva stupa
Men ej som hjeltar uppå ärans fält,
De fälla själfva i den grafven djupa,
Der de uti branten meningslöst sig ställt.

9. D.

Och de som händen ännu ej ha funnit
De nu i verlden som bilttoga gå,
Hvad hafva de nu för sin bragd väl vunnit,
Jo att man skall dem en gång neder slå.

10. D.

Ung Hamlet nu bär den kungakronan,
Som fadern skull burit länge ändå,
Med vemod som så snart ej skall bortdunna,
Hvar minnas skall sin fallerliga vän.

Adolf Klapp

Blentarp

den 31. Juli 1910.

1. D.

Fast jag är en liten änka vill jag ej.
Sitta här och värma bänkar, Nej, nej, nej.
Jag vill hellst njuta helst uti valstakt.
Valsens toner har för mig en sällsam magt.

2. D.

Kalla mig, den glada änkan om ni vill.
Något vill jag icke sänka men bryn till,
Att helt dystligt mäta edra ögonkast.
Glädjen hänger ännu vid mitt hjärta fast.

3. D.

Ljusas nätter kyssar varma glad och fri,
Famnas af två starka armar kan jag bi.
Kärlekens gyckel sätma och en liten dans,
Kaster åfvar lifvets skär en härlig glans.

4. D.

Unga änkor må ej gråta det är fel.
Ögonen de bäst ju våta sång och spel,
Är jag skapad för och det finns plats igen,
I mitt varma hjärta för en liten vän.

Adolf Klapp

Blentarp

den 31. Juli 1910.

Elmira Madigan.

1. V.

Sorgeliga saker hända,
Som romaner fylla kan.
" Annu för en dikt mähända,
Det var fröken Madigan. "

2. V.

Vacker var han som en engel,
Rund så röd och ögonen blå,
" Smärt om liftet som en stängel,
Tjusande att se uppå.

3. V.

När han dansande på lina,
Lik en liten lärka glad,
" Bifallsropen hördes hvina,
Ifrån långa bänkars rad,

4. V.

Så kom löjtnant Sixten Sparre,
Vacker bildad adlig börd,
" Ögat stålar hjärtat darrar,
Fy hans kärlek den blef hörd.

5. V.

Gift var Sparre men sig skild,
Från sin maka inom kort,
" Alltför han försaka ville,
Med Elmira draga bort.

6. V.

De till Danmark styrde färden,
Men den resan den blef kort.
" Fastän långt i vida verlden,
Tänkte de att draga bort.

7. V.

Det tog slut på deras penga:
Ingenting att lefva af.
" För att undgå ödet stränga,
Sökte de en blodig graf.

8. D.

Nätt och kärlek äro lövenatt,
Lefva här det var ett tvång,
" Derför båda nu sig svalt
Då" på en och samma gång.

9. D.

Sparre en revolver blade,
I sin hand och sigte tog,
" Mot Elviras hvitkren nacke,
Sisten min:— och fäll och dog.

10. D.

Vårt kring land och vike denna,
Händelse sig sprodde ut,
" Skildra den förmår ej penna,
Bråttslig början — nyslig slut.

11 D.

Tänk derpå i ungdomsåren,
O hur lätt du falla kan,
" Bråttslig kärlek följ ej spåren,
Tänk på Sisten, Stadigan.

Adolf Klang

Blåntorp
1910

Fiskare Valsen.

F. D.:

Som fiskarpiltar sjung en sång,
kom sjungen alla på en gång,
sjungen om skärgårdspiltar och
jänt'or en lustig sång?
Uti vårt friska Bohuslän,
Jäntan han å" så glad och vän,
följer han går bland klippdalens
blommor och trän.
" Där dansar jäntan med sin pilk,
fallera,
nyser kärleksnigdat, fallera
mot sin lilla vän.

2. D.

Där seglar fiskarn käck och glad,
där far han sill i nät och vad,
där uti klara saltsjön vill
snäckstrand han tar ett bad,
där segla smän med mod i våg,
fram åfver vådlig västerväg,
aldrig i världen kräckare

spelmän man säg,
" Högt uppe på vågens bleeda ryggg fallera,
fiskaren gungar trygg fallera.
i sin kosterbåt. "

3 V.

Fiskaren far i fjorden in,
munter och glad uti sitt sinn,
båten är full af makrill och sillting
och följa sin.

Nere på bryggan spelemän står,
friskt likaom vinden dansen går,
Pilten så mången smällkyss af flickan
sin får.

" Och flickan mycket hatt och mildt fallera,
mot sin käre pilt fallera,
uti Bohuslän. "

V. O.

Uti den den lugna lördagsnatt,
hörs vidt hafvet gladt skratt,
Mareld med blåa stråmmar vid
bryggan ses skiftande matt.

dyningen vallar mjuk och lång,
brusar vid stranden som en sång,
hvälfver så hvass och lång

ifrån stenar och fång.
" klar månsken skiner på vår strand, fallera
öfver hav och land, fallera.
uti Bohuslän.

den 2 Januari 1911.

Adolf Klaya

Poesi.

Sjön är stor
i den ligger en ö
som i sina grönskande kransar
vaggar sig trygg och sö.

Lockig och mild
som en flicka
är den ö
som i sjön sig speglar
och ler och ler.

Bölja vår och bölja
vår och bölja
vår och bölja

Sjömansvisa.

Se D

Sgt. Manne Georg Berg ömt i famnen,
Syn Flicka då han stak ifrån hamnen,
Han sagde när åter här jag står
Så glad med dig jag till kyrkan
gå-er:

Se G

Så seglatt han med den skonnert Sallie,
Ett härligt fartyg med segel och tallier.
Den sjuttonde i december stod; Jo minden bra.
Och de land förlat:

Se C

Från Charlestown till New York de skulle,
Och seglare boona strant och fulla,
Men åtta dagar därefter stod.
De stormar svårt och gick hårdt emot.

Se C.

De kämpiad lägga fram och åter,
De kämpiad i fyrtiofem-är dagar

Men Vatten hade de intet bröd,
Då så de skaror den vissa död.

Se C.

Och skeppet krastas omkring för vinden,
Mens vågen stegrar som strömfors vinden,
Den stolta segla då fick sitt kreak,
I sönder seglena och skeppet läck.

Se C.

Och allt slags upp stormen den blef värre,
Och hungersnöden stod fram som härre,
Då rante ulykkan flickans vän,
I vanvett mörker han stöntar hen.

Se D.

I mast kaptenen han lemnen drager.
Med krusbar han sina ond ledsager.
Vilket roprar han jag will till min brorsa,
Hvis ej skall du nu åt verlden sitt.

Se C.

En kamp uppstå och ett skott där knalla,
Och i sitt blod han på däcket fallar.

Han straks nådändas och som en blixt,
De andra rasar vid denna syn.

9:de

Förbi åf hungar, de liget skära,
Isönder och till kalgyssen bära,
De laga måltid och glömma åtf,
De har förtärat emn kammeråt.

10:de

Och resten salta de ner till spira,
Ifall sig redning då skulla vida,
Då ses emn segelar långt borte den,
Hat ulyckskeppet straks styrar hän.

11:te

Och de blef räddade och men sinnet,
Förbittras gräsligt nu mil mellanat,
Och alla blefva de sedan hän,
Enn stilla natt i New York hemvat.

12:te

Men hemma väntar den unga fästmön,
Hon mil från stranden als inte vika,

Hon mil stå brud och den skalals nu,
Vett ej att bruden gammen måste dö.

Slutskrifven den 21/1 11

Adolf Klaya

Amanda

För tiden ilar bort.
Och tiden ilar bort.
Och inta kammar väfven
Hur än jag väntar får.

Adolf Klaya

..... fran kastell winter,
ni läfran sterben #
for dier bim bim,
das soetsnit gedersheind.
das und geseman,
ni leben sterbus.
fur dattsnicht dom;
#
..... hafen du loffen seuall,
das nibt könicesmarch,
ais dase mitfelt,
luft iss blaue,
and die blaue deutsland,
un dar nibt dissad,
grossar das und kleine;

#

Den förssmädde frieven.

I. patten det hat jag ett hemmelig ~~t~~ tubba,
Der gemmes saa mangen en kostelig skatt,
Det er en erindring fra alle de smukke,
Alskvaerdiga pigar som mig har forlat,
Det er ett slags skatkammer som du
maaske,
kan hade betydelig godt af at se.

~~Sing ming valle valle ming valle valle~~
Sing ming valle valle ming valle valle
ming valle valle ming valle valle ming
valle ming ~~valle vej~~ ~~sing~~ ding
valle valle vej.

2. d.

Det skrifbardtöj" som du mig kära vanna,
skynda mig sandte i julepresent.
Det staar mig endnu i saa tydeligt minne,
Jeg brugte det förste och ernste gang,
Ja saalsomme nejtte nejaarsaften da jeg skrev
den lilla Augustas ejnigelrostnej

Sing sing valle vallera
sing valle valle
sing valle valle
sing valle valle
sing valle vej
Sing sing valle vej.

3.

Det forklade med de brodderade kanter,
Den skönne Maria en afskar mig gav,
Det staar mig endnu i saa tydeligt tanker,
Og nu er kun bonde saa stort dar mit tak
Jeg tömede öjnene afte dem saa,
Da jeg i löjtnantens faon blende saa

Sing sing=ete=ete.

4

Her er et portræt af den yndige Bonnette,
Se dog vilke äjne og hvilken en mund,
Det skænktes mig af denne yndige brunette,
Straks efter forbundets salige stund,
Det ligner grangivelig ja som du vil.
Grosseraven selv har originalen dertil.
Sing sing=ete= ete.

Se her er fra Anna en pakke med breve,
De brænder mig endnu som ild i min haand,
Der staaer kun paa kun paa mig vil han bero,
For mig vill kun elske og for mig vill han dö.
Den lögne det kan ja som tyske fan,
Det kan i vel valle gatnak forstaa.

Sing sing valle valle,
sing valle valle,
sing valle valle,
sing valle valle
sing valle vej
Sing sing valle vej.

Skaftskrovien den 21/1 11

Adolf Klages

u

Anna

Fadervor. Baltzerius.

1 C

Och Baltzerius var en mäkta dugtig man, fallera.
Ty ingen kunde bota såsom han, fallera.
Han var så stark så stark uti sin tro, fallera
Så örter kunde han få till att gro, fallera

2 C

Om någon usling hoar hatt sköld och lam,
Så visade Baltzerius sig nog så stram,
"Släng kreckorna" han sa så kan du gå,
Men det misslyckades helt vist ändå,

3 C

Att gå på vatten var en enkel sag,
Så tyckte han men der blef han hitt sprag,
Ty fast det inte var kokaskalkuer,
Så plumsa Baltzerius ändock genast i,

4 C

Enfaldig folk han lurade så bra,
Och fint betalt förstod han och att ta,

Och om hans råd ej hulpo så ändå,
Han lurefast själf doch trodde derupå.

5 C

Herr Baltzerius nedlagt har sin vandringsstaf.
Och hvilar tryggt numer uti sin graf.
Jöns Olsson=Vikere, manteln nog upptar,
Ty han trots sagen förfall än finns qvar.

Fallera.

Slutskaljeen

den 24/1 11.

Adolf Klapp

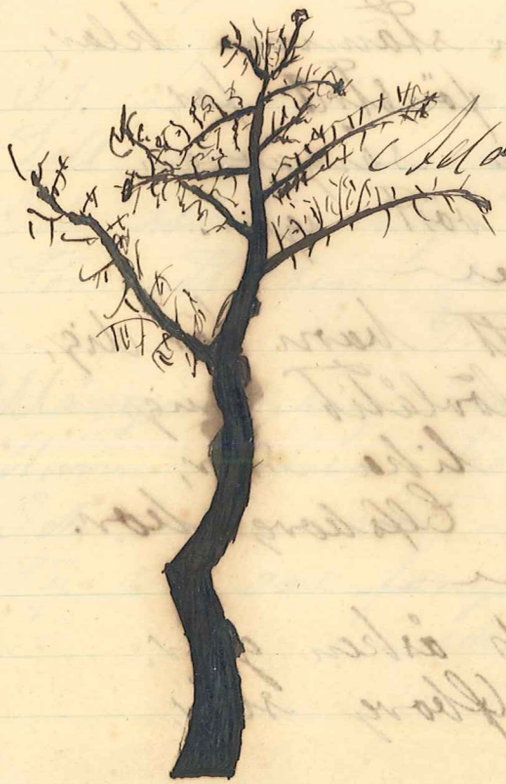

Elfsborgvisan

1 V.

Den blomsterprydda gondalen glöd,
Uti Älfsborgs böljor ned,
Det var så hemskt i den mörka natt,
En flicka skön mitt vadret satt.

2 V.

Kring pannan bar hon en lagerkrans,
Besmyckt af stjärnornas milda glans,
Hon sjöng om vännen så ljuf och kär,
Som uppå Elfsborg fängslad är.

3 V.

Och Herman hörde den stämman klar,
Som genom jernbeslagna fönstret far,
Hallå han ropade min sångarvän,
Nog känner jag din röst igen.

4 V.

Jag hafver mördat ett barn för dig,
Du kunde väl ha förlåtit mig,
Men kärleken den är lika stor,
Hos fången som på Elfsborg bor.

5 V.

Men stormen röjer och åsken går,
Och böljorna mot Elfsborg slår,

Det blixtrar till och fången såg,
Sin sångarvän i böljan låg.

6 V.

Att sitta inespärrad i en bur,
Så klagar fången, och jag arma djur,
Min sigrids öden jag dela må,
Min graf skall blifva i böljan blå.

7 V.

Om skall jag liksom en målnad gå,
Ibland de vilda skarfven grå,
Min sigrid mot ett annat land,
Jag kvicka skall din trogna hand.

8. V.

Och fången uppå Elfsborg satt,
Till dess han röjmde dagningen natt.
Och störta sig uti böljan blå,
För att sin sigrid återslå.

9. V.

Mången gång uti Elfsborg sin,
Man hafver hört den stämman ren,
Och denna röst man känt igen,
Ty det var fangens sångervän.

skriftom den 20 Mars 1910

Adolf Klages

Kärleksvisa.

1 V.

Vid vingdals klippa, vid vingdals skär,
där bodde ett älskande par,
Men mitt emellan dem var en brusande älf,
och invärtes en grönskande dal,

2. V.

Men vingdal kastar sig i sjöälfvens famn,
han tänkte att simma i land,
Men mitt i älven där drunknade han,
han kunde ej simma i land.

3. V.

Så kom där en gammal fiskarekarl,
vände kätt invärtes land,
Säg mig du gamle fiskarekarl,
hur många små fiskar har du fått

4 V.

Ja fiskat har jag hela natten lång,
men inga små fiskar har jag fått,
Men ett blekhuvat lik har jag dragit upp,
som har vilat i sjöälfvens famn.

5 V.

Så tog han guldringen ifrån sin hand,
och gaf den gamle fiskarekarl,

Tag den du gamle fiskarekarl,
och bringa en helsning i land.

6. V.

Och hälsa min fader och hälsa min mor,
och hälsa mina systrar de små,
Säg dem att jag vilar i sjöälfvens famn,
där jag funnit min utvalda vän.

slutskrifvaren den 10/4 11

Adolf Klapp
Ongarp
fr. Ekarna

Kärleksvisa.

1 V.

En flicka som jag har älskat,
Den har jag älskat ofvanpå allt,
Ehuru fader han fick detta veta,
Han kunde icke den flickan tåla,
Han var för unga ifrån sitt stånd.

2. V.

Men när min flicka fick detta veta,
Hon föll i en sjukdom svår,
Tre dagar låg hon i en sådan döja,
Hon måtte sig för döden böja,

Hon var min aldra kärleste.

3 V.

Trenne timmar före döden,
Då lät hon ropa upp på mitt namn,
Då log jag hennne uti mina armar,
Och klappade hennes kinder varma,
Och sedda dog hon uti min famn.

4 V.

Vi kan väl tänka hur det mig grämde,
Vår lilla vännen dog i min famn,
Men det skall aldrig någon flicka mera,
För min skull i sitt hjärta bära,
Och sedan begärder jag ett ärnt farväl.

5 V.

Nu ser ni mig ropa på bästens vingar,
Och sen så ser ni mig aldrig mer.
När kulorna i luften börjar vina,
Och jag måste oskyldigt lida,
Nu ser jag döden framför mig stå.

Skriven den 10/3 11

„Adolf Klagg

Amanda

Kärleksvisa.

1 V.

En liten visa jag nu sjunga vill,
Om det är någon som vill lyssna till,
Inom den muren där jag nu sitter,
Är någon flugen att få mig till.

2. V.

För sex år sedan jag drog från hemmet,
Min ålder var då blott sjutton år,
Förutan penningar förutan kläder,
Men allt gick lyckligt för mig ändå,

3 V.

Jag log farväl af min kära moder,
Ty fader min var ju vedan död,
Hon kramade mig och jag önskar Hanna,
För att förtjäna mig daglig bröd.

4 V.

Jag dade hende jag kan ej svara,
För vinden blåser än hit än dit,
På adressen jag ämnar skriva
Och sedan kan jag ju skrifva hem.

5 V.

Jag gick till Hulda för sista gången,
För att få säga ett ärnt farväl,

Hon sade var skall du från mig fara,
Så tror jag aldrig det går dig väl.

6. V.

Men sjömän blef jag då ej så länge,
Ett år var en månad sen blef det slut.
Den tor jag därefter omkring och sväng
Till Gefle vara jag kom till slut.

7 V.

I Lappland ligger ju denna grufva,
Knapt tjugo mil ifrån Luleå stad,
I denna grufva fick jag arbeta,
Och långt från hemmet där bodde jag.

8. V.

Jag glömde snart bort min käre Hulda,
Så att jag längtade till hemme skall.
För jag förlikt till andra flickor,
Som gick på gatorna där och log.

9. V.

En pingstdagsafton då jag var drucken,
På alkoholkaisen jag gaf mig ett.
För att få skaffa åt mig en flicka,
Men råkar själf då på illa ett.

10. V.

I flickors ställe jag fruktar gossar.
Och fulda voro de likaom jag,
Och där blef slagsmål som jag tillställde,
Och jag blef bäktad den andera dan.

11 V.

Kan hända Hulda hon är nu gift,
Och har det bra, men hurt har jag det,
I grom den murren där jag nu sitter,
Kan ingen skada i cellen ett.

12. V.

Jag vill nu slutta mina enkla visa,
Med sorg i hågen jag läger mig,
O, sover sött intill nästa morgon,
Till dess fängvaktaren väcker mig.

Slutstrofen

den 10/3 11

af Adolf Klasén

Omarbetad

af Sven Skarén

Nackamordet.

5. 7.

Ett mord som skall kvart hjärta röra,
Man endvid Stockholm har begått,
Och tanken kommer kvart skall dit föra,
Det överallt är bratt på bratt.

2-7-

En dag man fann en mördad kvinna.
Och ingen visste hvem det var,
Men lösningen man skulle finna,
I dräkten hon i döden bar.

3-7-

Och Doris Löfdahl het den arma,
Som försöfvat lifvet i Stockholms stad.
Der hvem med känslor löfnadsvarma,
Så gerna ville vara glad.

4-7-

Men ödet skulle dess lif förvända,
Hon skulle falla för mördarhand.

Hvem hade hjärta att henne döda.
Jo, männen blir odjur ibland.

5-7-

Att finna mördarn bör fall det svåra,
Och kanske aldrig det lyckas skall
Polisen trott sig honom spåra,
Uti utköpning af sitt kall.

6-7-

Han med vättlisan tycktes leka,
Och trodde sig säker för straffets lön,
Och blir han fångad skall han neka,
Derpå det finnes så många rön.

7-7-

Men Nackamordet aldrig glömmes,
Det står i eldskrift ständigt kvar,
Och tro mig hvar än mördarn gömmes,
Han icke vo på jordan kvar.

Annarp den 23/3 10

Adolf Klaff

Vär 30. Wild. 3.05:

Kart 60

En Berättelse ur det verkliga Lif.

I den skummade Österssjön häfvar sig
af dess blåa böljor österssjöens präkta,
och med rätta bärar denna vackra ö
sitt namn;

Hvar kortfjasande är det att
vandra vid dess strand en lugn
och vacker sommerdag, när dyningen
vullar lätt inmed stranden, och de
stolta seglarna med deras blänkvita
segel häfver sig majestätiskt längst
ute vid horisonten.

Det var en vacker och solljus dag
för ungefär 17 år sedan att man såg
ångbåten sakta och för half fart
närma sig den lilla öns hamnstad.
En stor menniskomassa hade samlat
sig nere på anböjesplatsen för att
mottaga deras väntade vänner och
bekanta.

Sedan ångbåten var blefven
lagt bi (som det heter på sjö-
mannaspråket.) och landgång bemäktigat

Passagerarna bleck där end helsning
och omfamning så man fick det intryck
att största delen af de ovanade inte
hade sett deras bekandte på länge
ja jag tror visst att jag kan
med säkerhet säga att de flesta
inte hade vårdats på flera år.

Bland dom som kom sist fram
skeppet. var en kvinna med sina
fyra barn. kvinnan kunde väl
vara mellan ~~[illegible]~~ 35 och 40 års
åldern. och barnen kan jag inte
med säkerhet säga men jag tror
visst att jag inte misstager mig
om jag sätter deras ålder till
mellan 8. och 14 års ålderni

Just det de kommer i land
utbrister den ena åf gossarna.
hvart kan det vara moder att
där inte kommar nagon och
helsar på oss. då hördes en stämma
utbrista det vet jag inte mitt
barn. (och hvem som en gång
hörta hennas stämma glömmar

den säkert inte så lätt den gjäst
så sorgfull och innehar ett lefnads
berättelse af sorg och motgang) ja
det skall jag säga dig moder att
det var inte väckert gjort af mormor
eller morfar att de inte kunde
komma hitåt och mottaga oss då
hördes åter denna sorgfulla röst.
ma mina barn skall ni inte
vara ledsna för det för de är kanske
inte lyckliga eller är där väl nagot
annat som fattas dom och det få
ni väl veta på när ni kommer
dit. Ja jag undrar just hvarför
inte far har kommit hit
säger den största af gossarne
ack ja det vet ja så väl att han
har så brådt nu med att ställa
om nagon plats att oss till
vi kommer hitåt och nu sedan
att konkurren var slut ja
också väl att det är inte
till mycket med far.

Under deras privatsamtal kom

intligen till morfars hus i ..... gatan, och sedan blef där säkert omplanering så di fick säkert inte stå efter dom andre.

2. Kapt.

Vi hafva nu äfven emn tidsrymd af 10 år den yngsta af gossarne hade gått och läst och vad mera var han var blefven gesäll han var då i 18 a 19. års ålder.

Då han var blefven gesäll for han ifrån öen och till Jutland hvarst hem arbetade ett halft års tid men det var präsis som emn flyttfågel för när varen kom då präckade han ihop sina grejer och for till köpenhamn på vinst och förlust och dit få man låta honom att han lå inte på den lade sidan de fi fjorton dager efter sin ankomst var han i jobbet arbeta. men fuxen stoll honom inte länge bi för han blef snart åtkan arbeta igen.

Man måste säga att han var född under emn lyckelig stjärne för snart fick han säg lita arbeta inera i det sjelfliga Själland och det är jendtligen herifrån vi skolle följa honom och hans lefnadsöden.

B skap

Stor och stark, vacker och treflig var han rätt efter flickornas tycke, och det vareda inte als länge innan han fick sig emn fästmö som innehavera af det vackra namn M.....a L.....n. dock ej till hans far som vi skall få se längre fram i berättelsen.

Han hade väl varit i sitt arbeta nogsamt ett halft års tid då hans bättre ungdom hade bildatt emn ungdomsförening varsändamål var att samla hans ungdom till gemensamt intresse. såsom

Dans etc etc.

Det blef nu hans fur att få inträde i föreningen ja man gick till och med så långt vid hans inträde att di gemast valde honom till kassör den ansvarsfullaste post i hela föreningen men då han var bekandt för redbarhet och ordentlig menniska var der inte als nagra som fäste sig å honom och deras förfarande blef inte heller saikatt utan han skötte sin plats till pellags belatenhett. Ja

Ja kassen till och med väckte obetydligt under hans ung domligt styrande händ.

Men lyckans gunstling hade också fiender som inte als så med blida ögon på hans Evangelii lycka och fur inom föreningen och deras beslut var att sätte onalt imot honom och skada honom af största möjliga omfang och deras planer var att styrta honom från hans upphöjda plats och med i det djupaste mörker att då alle laga kanker hade framgang för di upphöjda så bylcas det dom allt för väl.

4 K =

Evangeli hade väl intagit sin plats som kassör då det händte en begivenhet som så att säga skilte honom från föreningen och hade stor inflytelse på hans äfriga idéer. Till stor glädje för hans allmänsjuka vanner. som dervid fick fritt spel.

Det var vid denna tid i vår berättelse att en flicka vid sina tjugo års ålder blef anmäld till inträde i föreningen och hon som alla andra måste bäte sig inskrifvas och betala inträdesafgift att kassören.

Då hon skulle inskrifvas sitt namn hvilket hon gjorde

så underligt och näpet med den sinliga och vingbepryddda händ hatt Emfriced på att [illegible] af öfverraskaning ja han glömma sig rent af för denna melodiska röst då han [illegible] hvad afgiften var att han ~~fick~~ anmodslande ~~väl och~~ vederlag och belönat när han kom sig för att svara två kronor. Men högvälborne fröken. Han lagde de begärda två kronor på bordet vände sig stolt om och lämnade sig. Ilandt den andra magdomenen.

Och där satt han att lyssna för de mest motsträdiga känslor emot sednaren att i salen om han möjligen skulle få se ett skymt af henne emot tiden sände mer i bö- ken hvar han hade skrifvet med vacker stil Elvina Borum.

Hvar ~~ringa~~ orsaken det inte i hans hufvud han måste ~~att i den~~ ~~saale att~~ ned långt bort att han kunde samla sina tanker han var sig inte likt hans hjärta benägen och

halt på att springer och hvarför ~~hvar~~ det mon för hennes skuld nej och åter nej det var inte lätt kunde inte nära för hennes skuld.

Hvar fanns han den fattiga at- tendansen tänke på hende som stod så högt öfver han hur fanns han ens skänka en tanke att det hallit. Hon som knapit lemnade honom med en blick då hon satte sitt namn i boken.

Han började nu att tänka mera klart öfver saken och skulle se sig lite och bad nu först varsna att han var kommit långt förbi stationen. samt måste tänka på att vänta åter en ny stund komma tidsnok för att få sig ett parti billiard som han hade bestämt med ett par vanner.

13 5

När han kom dit på restaurationen hvar hans vänner redan i gång

med spelet och han förskaffade sig
sedan med en diner vars de spelade
sist partiet.

Då första han men han
dröjde sneden han kom då han annars
alltid kör hade varit den förste på
platsen han ursakkade sig med att han
var bekymen försummat på mötet den
dag och det var derför han kom
så sent